

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE
PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Dat zijn moderne slaven, geloof mij vrij.

't Is jaren geleden. Maar nog staat het mij helder vóór de geest, zo helder, dat ik haast niet geloven kan, dat er sedertdien meer dan een kwart eeuw overheen ging. Die avond zat ik in een Antwerpse zangkroeg waar een paar Franse chansonniers, te Parijs uitgekeken

en moegehoord, een uitkomst zochten. De laatste klanten waren heengegaan en ik zat met twee vergrijzende artisten, die vele watertjes hadden doorzommen, over de menselijke driften te spreken. Een wijl reeds hadden wij het over de opiumschuivers.

— Geloof me vrij, en ik spreek bij onderverinding, vertrouwde mij een der liedjeszangers toe, wie eenmaal verslaafd geraakt aan opium of aan cocaïne, wordt een waar slachtoffer van die drift. De keten die bindt is er in de aanvang een die alleen uit bloemen schijnt samengestengeld te zijn. Ik herinner mij nog

zeer goed de eerste maal dat ik coco snoof. Het was een heerlijke avond. Het verlangen naar onbekende gewaarwordingen, de vrees dat men in zijn verwachtingen zal bedrogen worden, het hunkeren naar iets nieuws, dat alles ging met dit eerste snuiven gepaard. Ogenblikkelijk na de eerste aanraking met de coco, krijgt men een zonderlinge indruk. Het lijkt wel of uw neus een ijskegel wordt, die niet langer meer deel uitmaakt van uw aangezicht. Dan volgt een gevoel, dat men het bewustzijn verliezen gaat. Het hart klopt sneller

dan naar gewoonte, de benen schijnen te begeven... Ah, indien men zich houden wou aan die eerste, weinig aanmoedigende contactname! Maar neen, men heeft u verwittigd, dat het de eerste keer altijd tegenslaat. En dan, men zal een tweede proef wagen. Een tweede proef! En men is een vogel voor de kat. Want van die tweede proef af is men dezelfde niet meer. Vooreerst heeft men het gevoel geheel afgezonderd te zijn. Men meent zich te bevinden op een eenzaam en gelukkig eiland. Men kent geen zorgen meer, men vreest niet langer de slagen van het Noodlot. Men denkt een genie te wezen, voor wie geen moeilijkheden kunnen bestaan. Men is de Meester die door allen zal gehoorzaamd worden...

Helaas, de coco bekoort alleen om beter te doden. Men geeft zijn leven voor een illusie.

Het was een opbiechten, zoals ik er sedertdien meer heb gehoord. En al die ongelukkigen verhaalden mij hetzelfde. Steeds geelk wat zij mij zeiden op wat de anderen mij alreeds gezegd hadden. Iemand had hun raad gegeven, zekere avond, dat zij moedeloos waren :

— Ge neemt een klein snuifje en zult zien hoe alles zal beteren. Ge zult heldere gedachten krijgen, ge zult durven, ge zult sterk zijn.

Zij hebben die raad opgevolgd, ertoe aangezet door de zoete glimlach van een mooie vrouw. Zij hebben meteen hun veroordeling ondertekend. Voor heel hun verder leven zullen zij aan die passie verslaafd blijven. Zekere keer zal men ze komen halen, zieltogend, het schuim op de lippen; men zal ze wegvoeren naar een krankzinnigengesticht.

Die avond had de stilaan een wrak wordende liedjeszanger mij meegenomen naar een vieze achterkamer van een nachtkroeg. Bij een ronde tafel, in het vale licht van een elektrische gloeilamp, bedekt door een zacht temperend papier, waren vier vrouwen en een man in een beangstigende stilte gezeten. Op een gegeven ogenblik werd de kamerdeur opengeworpen en een druk doende vrouw kwam binnen. Zij spreidde de inhoud van een klein rond doosje op een papier in het midden van de tafel uit. Grijphanden gleden vooruit. Ik bekeek het gelaat van die mensen. Maskers van gevloekten, met uitpuilende ogen en grijnzende monden. Men zou gedacht hebben dat het monsters waren ontsnapt aan een schilderij van Goya. Maar de vrouw, die het gevloekt poeder bracht, beet van zich af.

— Handen thuis! Elk op zijn beurt. Gij eerst. Daarna gij...

Zij gehoorzaamden als honden die de zweep vrezen.

Weldra hoorde men niets meer dan een opsnuiven, een snuiven dat denken deed aan een zacht gekreun.

Een uur later, nadat een nieuwe voorraad opgesnoven was, kreeg een van die ongelukkigen een visioen.

— Maak dat ge weg komt, riep zij tot de vrouw die naast haar gezeten was en die zij trachtte van zich weg te duwen, er zit een dikke rat onder uw stoel. Daar... zie... daar, zij loopt weg...

En zij dwong iedereen op te staan, wierp zich languit op het plankier, strekte de armen uit, zover zij kon, riep luid, riep met hese stem... omdat de anderen, die zich niet eens de moeite getroostten zich even om te keren, geen aandacht schonken aan haar jacht naar een ingebeelde rat!

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

— Ja, heer, ik heb deze op de baan ontmoet en wij hebben samen de weg afgelegd.

— Kent gij deze edelman?

— Neen, ik heb hem van te voren nooit gezien; toen ik hem, uit kiesheid, mijn naam en stand te kennen gaf, heeft hij mij wederkerig verklaard van Ridderbosch te heten; dit is alles.

— Mijnheer, zegde de overste, de edelman, die gij zo alleen reizend hebt ontmoet, is ongetwijfeld de man die wij zoeken. Zijn naam is niet van Ridderbosch, maar wel Robrecht van Cramshoeven, een Vlaams edelman, die te Aalst kapitein Delbœuf heeft vermoord.

— Een moordenaar! riep Polfriet met gemaakte verontwaardiging uit; ik ben, als Frans edelman, beschaamd mij in zijn tegenwoordigheid te hebben bevonden.

— Mijnheer, uw verontwaardiging doet u eer aan, zegde de overste, Polfriet met een diepe buiging vererend, vergeef mij echter dat ik u verlaat, om mijn plichten te vervullen, tot de aanhouding van deze vluchtende schelm.

En zich tot de hospes wendend, snauwde hij hem toe:

— Wijs mij aan, waar de heer zich bevindt, die heden in gezelschap van deze edelman aangekomen is.

— Volg mij, antwoordde de hospes, ik zal u de kamer tonen.

De overste keerde zich tot zijn manschappen, zegde hun in stilte enige woorden, en allen trokken hun zwaarden. Twee bleven aan de voorpoort en drie aan de achterdeur op schildwacht staan. De zeven overigen volgden hun aanvoerder.

De waard leidde ze naar de tweede verdieping; daar toonde hij de kamer, die door Robrecht was betrokken en sprak:

— Hierin bevindt zich de man, die gij zoekt.

Dan wendde hij zich om en stooft de trappen af.

De aanvoerder opende de deur.

Robrecht van Cramshoeven, die door 't gerucht van het nakend gevaar was verwittigd, had zich in tegenweer gesteld, het rapier aan de lenden gegespt, de bovenjas uitgetrokken en die rond zijn linkerarm gewonden, om, volgens zijn gewoonte, de aanval van zijn vijanden af te keren; hij had de hanen van zijn pistolen overgehaald, en deze in zijn gordel gestoken.

Toen de kamer werd geopend, bleef hij met de armen over elkaar roerloos staan. Twee manschappen bleven dan ook aan de kamerdeur, om de uitgang te versperren; de overigen traden met de hoofdman binnen.

Robrecht roerde niet; hij keek woedend de Franse soldeniers aan en knarste op de tanden. Op een drietal stappen afstand bleef de overste, die de edelman herkend had, schielijk staan.

— Heer Robrecht van Cramshoeven, zegde hij, in naam van de koning, zijt gij mijn gevangene. Reik mij uw degen over!

— Robrecht van Cramshoeven, antwoordde de moedige Vlaming,

kent geen koning, hij is een onderdaan van hare majesteit de keizerin van Oostenrijk, Maria-Theresia.

— Mijnheer, ik ben van hogerhand belast u aan te houden, alle tegenstand is overbodig, geef mij uw degen.

— Mijn geslacht is niet gewoon zijn vijanden te tellen, en wat

mijn zwaard betreft, dit zou al te zwaar in uw verwijfde handen wegen.

De aanvoerder werd rood bij die honende woorden.

— Mannen, riep hij in gramschap uit, kwijten wij onze plicht!

Op dit bevel vloog men met opgeheven zwaard op de edelman toe, maar deze, snel als de bliksem, wierp de tafel om, zodat de eerste twee soldaten tuimelden en trok hierop zijn pistolen. Toen vuurde hij beurtelings op de overste en op een van de soldaats, die beiden, met verbrijzelde schedel, zieltoegend nederstortten.

(Wordt vervolgd)